

nantaministeriets Centralbestyrelse, særligt egne sig dertil. Jeg skal i saa Henseende henlede Opmærksomheden paa, at alle de Forretninger, som nu besørjes igjennem Anvisningscontoiret og igjennem Statsbogholderiet, Forretninger, som væsentligt bestaae i at besørge alle Regjeringens Anvisninger paa Landets offentlige Kasser expedere og behørigt notere, og endvidere i at eftervise, hvorledes i det Hele Statens Indtægter løbe rundt mellem de forskjellige offentlige Kasser i Landet, — at alle disse Forretninger ere af den Betskaft, at saa at sige hver enkelt Embedsmand, der har med dem at gjøre, maa passe sig selv, maa være ansvarlig for det, han har under sine Hænder, og at hans Sidemand er tilstræffelig til i saa Henseende at udøve Control. For disse to Contoirers Vedkommende kan det altså ikke være Opgaven for en Directeur at føre noget videre Tilsyn med, hvorledes hele denne Deel af Forvaltningen bliver besørget, dette Tilsyn maatte i ethvert Tilfælde blive af en meget almindelig Natur. Det Samme gjælder om to andre Contoirer under Centralforvaltningen, nemlig Contoiret for Statsactiverne, der ligesaa meget er et Bogholderi som et Expeditioncontoir, og endvidere gjælder det, ialfsald tildeels, om Statsgjældscontoiret, hvor en meget væsentlig Deel af Forretningerne bestaaer i den vidtløftige og ganske vist særdeles vigtige Couponsrevision, hvilket jo er et Arbejde, der virkelig udelukkende maa overlades til de kongelige Embedsmænd, som have med det at gjøre, og som herfor maae bære Ansvar. Naar saaledes den ene her omtalte Directeur decentraliserer, som jeg har tilladt mig at kalde det, sit Departement ved at overlade en Mængde af Forretningernes Detail til sine Contoirchefer, saa vilde han efter Udvalgets Fleertals Mening samtidig paa en ganske anderledes virksom Maade kunne centralisere den ham anbefoede Forvaltning ved at skaffe sig et fast Overblik over den hele Finantsstilstand, og Skøndt jeg er vis paa, at den høitærede Finantsminister deri vil modsigge mig, saa er det dog Udvalgets Opfattelse deraf, at han i Virkeligheden vil være en mere værdifuld Støtte for Ministeren, end de nuværende 4 Directeurer kunne være dette. — Jeg kommer dernæst til at omhandle Revisionen. Der er for

Tiden i Revisionen ansat 5 Generaldecisorer, nemlig: 1 for det indirecte Skattevæsen, 1 for Postvæsenet, 1 for Kongerigets Regnskabsvæsen, 1 for Armeens og 1 for Marinens Regnskabsvæsen. Udkastet gaaer, som jeg allerede har bemærket, ud paa at overdrage det Arbejde, som nu besørjes af disse 5 Generaldecisorer, til 3 saadanne. Udvalget mener, at dette Arbejde maatte kunne besørjes af 2 Generaldecisorer, og det kommer til denne Indstilling omtrent ad de samme Veie, som jeg har tilladt mig at betegne for ærede Medlemmer ved at omtale den Reduction, som Udvalget har foreslaaet i Finantsernes Centralbestyrelse. Det kan selvfølgelig ikke falde Udvalget ind at troe, at 2 Mænd skulde kunne besørge accurat det samme Arbejde, som hidtil 5 have havt at bestille med; men Udvalgets Tanke er netop, at en stor Deel af de Forretninger, som nu paa hvile Generaldecisorerne, kunde overlades til det mere underordnede Personale, og navnlig til Contoircheferne i vedkommende Revisionsdepartement. Saaledes som Revisionen for Tiden foregaaer, er der en Mængde af de Afgjørelser, som Generaldecisorerne træffe, der virkelig ikke ere af den Betydning, at det var værd at uleiliggiggøre disse Herrer dermed; det er som oftest Afgjørelsen af rene Regningsfeil, af ganske liquide Spørgsmaal, som enhver Contoirchef uden Betænkethed maa kunne overdrages Afgjørelsen af, efterat han har gjort Antegnelsen og modtaget vedkommende Regnskabsførers Besvarelse desangaaende. Det, som Generaldecisorerne efter Udvalgets Fleertals Mening vilde have at gjøre, var altså kun Afgjørelsen af egentlige Principspørgsmaal, og endelig maatte der ogsaa forbeholdes dem Afgjørelsen i de Tilfælde, at vedkommende Regnskabsfører ikke vilde berolige sig ved vedkommende Contoirchefs Decision. Derimod mener Udvalgets Fleertal, at den Recurs, som nu fra Generaldecisors Afgjørelse af Regnskabsføreren kan søges til vedkommende Minister, kunde bortfalde; det er Noget, der vist ikke bruges meget ofte, og man vilde derved opnaae den Simplification, at man egentlig fik en Instants mindre, uden at Udvalget kan see, at man derved udsatte hverken vedkommende Regnskabsfører eller Statskassens Interesser for